

Сабина
СПАСОВА

КАЗВАМ СЕ
МАТИЛДА

Декорът се състои от три дървета (на различна възраст), които се осветяват, според случващото се на сцената.

Героите са мъж и жена в различни периоди от живота си. Действието се развива в рамките на един ден.

Стара жена по нощница, качена на дърво. Край дървото минава мъж на същата възраст. Обръща се. Гледа нагоре.

Мъжът: Какво правиш там?

Жената: Каквото и ти там.

Мъжът: Слизай!

Жената: Пробвах, не мога.

Мъжът: Как се качи?

Жената: Не знам. Все едно някой ме дръпна.

Мъжът: Някой я дръпнал?! По нощница! Да не си сомнамбул?! Слизай, дай ръка.

Жената: Не мога.

Мъжът: Защо?

Жената: Имам страх от високото.

Мъжът: Нямаш!

Жената: Знам, но не мога да мръдна. Колко е часът?

Мъжът: След 15 минути ще бъде един.

Жената: Чудесно! На клона съм от три часа.

Мъжът: Слизай! *(напуска сцената)*

Жената *(крещи)*: Изостави ли ме? Винаги така правиш в най-тежките моменти. Зарязваш ме да се оправям сама. Винаги!

Мъжът се връща със стълба.

Мъжът: Забрави ли, че беше точно обратното? Защо крещиш? Това не мога да го проумея! Винаги крещиш, за щяло и нещяло, през цялото време.

Жената: Стана с възрастта, преди не бях такава.

Мъжът: Кога не си била такава? Га-га-га, цял живот! *(изкачва се по стълбата, подава ѝ ръка)*: Здравей!

Жената: Сбогом!

Мъжът поглежда от стълбата.

Мъжът: Слизай, гледката не е нищо особено.

Жената: На мен ми харесва.

Мъжът: Какво точно? Изсъхнал пейзаж, магистрала, пред нея бензиностанция.

Жената: Аз виждам друго.

Мъжът: Какво?

Жената: Макове.

Мъжът (*взира се*): Макове? Глупости, няма никакви макове.

Жената: Виждам ги.

Мъжът: Добре, виждаш ги! Слизай. Имам рожден ден, забрави ли?

Жената: Какво от това?

Мъжът: Смятам да го отпразнувам с най-опаката жена в света.

Жената: Чудесно, забавлявайте се без мен.

Мъжът: Има шоколадови трюфели, любимите ти, слизай.

Жената: От колко години сме заедно?

Мъжът: С почивките? Около 50.

Жената: Петдесет?! Толкова изгубено време! Боже мой, пресвета богородице, искам развод!

Мъжът: Подарък за рождения ми ден? Не сме женени.

Жената: Защо не се оженихме?

Мъжът: Защото ми отказа, около сто пъти.

Жената: Защо ти отказах?

Мъжът: Не си записвам. (*бърка си в джоба, подава ѝ череши, сяда до нея*)
Надявала си се на нещо по-добро, предполагам.

Жената (*двамата плюят шумно костилките*): Видя ли къде излетя?

Мъжът: Това беше моята.

Жената: Глупости! (*плюе нова костилка*) Видя ли, видя ли? Помниш ли как се запознахме?

Пауза.

Дръвче. Малко момче се опитва да счупи клон. Момиченце го доближава и му удря шамар.

Момиченцето: Боли ли? И него го боли.

Пауза. Старците на клона.

Жената: Не помня това.

Мъжът: А какво помниш?

Жената: Здравей, казвам се Матилда.

Мъжът: Здравей, казвам се...

Жената (*прекъсва го*): Това го помня! Казах ти, че изобщо не ме интересува как се казваш.

Мъжът: Не беше точно така.

Жената: А как?

Мъжът: Слизай! (*той започва да слиза*)

Жената: Няма да слиза.

Мъжът: Не ставай смешна, слизай. По нощница си!

Жената: Нова е! Пък и кой ще ме види, съседите, за наш късмет, измряха. Бяха такива гадове.

Мъжът: Бяха добри хора.

Жената: Именно, гадове! Какво ще кажеш да отпразнуваме рождения ти ден тук?

Мъжът: Какво ще кажеш да слезеш?

Жената: Ухае на трева и смола.

Мъжът: Запушен ми е носът. Слизай. *(слиза, гледа я отдолу)* Ще броя до три! Ако не слезеш, взимам стълбата! Едно-о-о-о, две-е-е, мотаеш се, две и половина, три на косъм. Взимам стълбата!

Жената: Вземи я. *(започва да маха с ръце)* Винаги съм искала да летя.

Мъжът: Само да можеш да си видиш от тук полета!

Жената: Защо не се кискаш? На времето се смееше на всичко.

Пауза.

Мъжът и жената са деца. На дървото е окачен баскетболен кош. Момчето на няколко пъти се опитва да го уцели. Момчето е зад гърба ѝ, започва да се смее.

Момчето: На бас на две череша с дръжките *(показва ѝ ги)*, че пак няма да уцелиш!

Момчето се обръща и го удря.

Момчето: Уцелих ли?

Момчето ѝ отвърща. Втрещават се един в друг. Момчето започва да вие.

Момчето: Ненормалница! Коя си ти?

Момчето: Аз съм Матилда.

Момчето: Аз...

Момчето *(прекъсва го)*: Изобщо не ме интересува как се казваш. *(застава до него)* По-висока съм от теб и ям жаби.

Момчето: Лъжеш!

Момчето започва да се катери по дървото, момчето я изпреварва. Разперва едната си ръка.

Момчето: Погледни, аз съм на върха!

Момчето: Аз скачам оттам!

Момчето: Глупости!

Момчето: Скачам.

Момчето: Ела и скочи!

Момчето: Правя го във вторник, само във вторник. Днес е сряда.

Момчето: Лъжеш!

Момчето: Никога не лъжа.

Момчето: А кога казваш истината? В петък?

Момчето: Никога! Видя ли, винаги казвам истината. *(започва да пее)*

Момчето: Пееш ужасно.

Момичето: Това е дарба. Никой не може да пее толкова ужасно! (*той слиза на нейния клон и ѝ подава череша, двамата дъвчат заедно и плюят костилките, тя започва да грачи, той я имитира*)

Пауза. Смях. Двамата са млади. Тя е с вързани очи и се опитва да го хване.

Мъжът: Искаш ли да се оженим?

Жената: Не сме ли женени?

Мъжът: Не.

Жената: Луда съм по теб! Готово, узаконени сме!

Мъжът: Колко?

Жената (*маха с ръце*): Какво колко? Къде си? Ти си на дървото? Качил си се на дървото! Мошеник!

Мъжът: Не съм, колко ме обичаш?

Жената: Как колко? (*смее се*) Искаш размери? 10 на 10.

Мъжът: Това е квадрат.

Жената: Да, любовта ми е малък формат, за да си я нося навсякъде с мен, в джоба. Сигурно ще я изгубя.

Мъжът: Няма, омъжи се за мен.

Тя си маха превръзката.

Жената: Ти, сериозно ли?

Пауза. Старците. Жената е изправена на клона, рецитира.

Жената: „Устата ѝ не са корали нежни; очите ѝ не са съвсем звезди; тя няма "къдри-злато"; "преспи снежни" не бих нарекъл нейните гърди.”

Мъжът: Чудесно! Това ми е любимият сонет! „Не ѝ е "бяла лилия" ръката;” „страни "същински рози" няма тя...”

Жената: Разкарай се. Какво правиш тук?

Мъжът: Каквото и ти, рецитирам. „дъхът ѝ не напомня аромата, излъхван от априлските цветя.”

Качва се по стълбата, носи кошница. Подава ѝ я.

Жената: Не мога ли да остана насаме за няколко минути?

Мъжът: Имам рожден ден, забрави ли?

Жената: Забравих.

Мъжът: Задръж. (*напуска сцената, тя започва да рови из кошницата, той се връща с широка дъска, изкачва се на дървото, поставя я между два клона*) По-удобно не мислиш ли? (*вади бутилка вино, отваря я, налива в кристални чаши*)

Мъжът: Наздраве! Да празнуваме...

Жената: Какво да празнувам? Остаряването? Отказвам!

Мъжът: Млъкни, аз остарявам, не ти. *(отпиват от виното, той я прегръща)*

Жената: Как свършваше сонетът, не помня.

Пауза. Той рецитира на друго момиче, което се люлее на дървото. Матилда ги гледа от страни.

Момчето: „Не пърха като нимфа тя, признавам; гласът ѝ като арфа не звъни; но все таки, Бог вижда, не я давам за никоя от "дивните жени", залъгвани от другите поети със хиляди сравнения превзети.”

Момичето *(ръкопляска, залива се от смях)*: Ще повърна, Боже Господи, ще повърна. Отдавна не бях присъствала на по-тъпа свалка. Браво! Така ли ги сваляш всички?

Момчето: Разкарай се!

Приятелката му: Коя е тази?

Момичето *(спира да се смее, втренчва се в приятелката му)*: Ти си се пребоядисала, миналата седмица беше руса. Така е по-добре, в пъти по-добре, отива ти. *(променя си гласа, имитира го)* „Бог вижда, не я давам за никоя от "дивните жени", залъгвани от другите поети със хиляди сравнения превзети ...”

Момичето слиза от люлката, хуква, той я следва.

Матилда се качва на люлката. Пее.

Той се връща. Стои срещу нея с вдигнат показалец.

Момчето: Слизай!

Момичето: Няма. Виж, не се държа, мога без ръце, гледай! *(смее се)*

Момчето: Слез от люлката, веднага!

Момичето: Хубаво ми е! Защо да слизам? Защо да слизам? Хубаво ми е!

Момчето: Никога не съм бил тук с никаква руса, смятам да те пребия.

Момичето: След малко, сега съм заета, не виждаш ли? *(пее още по-силно)*

Момчето: Слизай!

Момичето: Извинявай, люлееше ми се.

Момчето: Ти си ненормална! За първи път ми се случва такова нещо!

Момичето: Това е моето място. Бяхте го окупирали, имах нужда от усамотение.

Момчето: Твоето място?! Идиотка! Аз сложих тази люлка миналата година.

Момичето: Благодаря! Това ми е любимото място.

Момчето: Ти си, аз те познавам, ти си...

Момичето: Знаем коя съм.

Момчето: Сега ще се сетя, ти си... онази ненормалница.

Момичето: Да, Матилда, преди две години бяхме заедно за седмица в кръжока по химия. После изчезнах, сигурно си помислил че съм умряла.

Момчето: Не помня да сме се засичали.

Момичето: Разбираемо, нямах цици. *(изпъчва се)*

Момчето: И сега нямаш.

Момичето: Няма да бъда твоя муза, колко жалко *(сmee се, залюлява се по-силно)*, викам ти „подплънка”.

Момчето: Моля?

Момичето: Не си чувал за магическите сутиени? Не си забелязал, че всичките ти музи са с такива. *(имитира телата им, цуни устни, издава звук като при целувка)* Подплънки.

Момчето: А ти забелязала ли си, че не съм те забелязал.

Момичето: Защото съм умна.

Момчето *(сmee се)*: Умна? Чакай малко, познавам Джон, Алън и Томас. Те са умниците в училище. Теб не те помня. Разбираш ли какво значи това? Толкова си умна, че не си личи. Добре се прикриваш.

Момичето *(спира да се люлее)*: Имах 6 по химия.

Момчето: Изобщо не ме интересува.

Момичето: А трябва, любовта е химия.

Момчето *(започва да пее)*: Моля? Не чувам, моля? *(пее по-силно)*

Момичето: Тъпак!

Момчето: Невидимата!

Момичето: Задник! Хубаво е, че скоро ще умреш! *(започва да имитира учестен сърдечен ритъм)* Пулс на здрав човек *(наподобява звука)*, пулс на влюбен глупак *(озвучава сърцето му)* Виждаш ли, погледни, погледни *(сложила си е ръката на мястото на сърцето)* ще изхвъркне! Инфаркт! Доказано е, любовта е вредна за здравето. Ще пукнеш от любов! Моля се да е по-скоро! *(имитира спиращо сърце)*

Момчето се смее.

Момичето: На какво се хилиш? *(разтяга устата си в усмивка, показва си зъбите)* Аз ще ти кажа, оглупял си от похот. Глух и сляп! Мозъчето ти в момента спи! Цели зони в него хъркат! *(започва да хърка)*. Ти май непрекъснато дремеш *(тананика)* Ани, Ева, Кристин, Вили, всичките с подплънки...

Момчето *(сmee се)*: Откъде знаеш с кого ходя? Досещам се, ти си падаш по мен! Да, това е, ти си падаш по мен! Разбирам те! Имаш добър вкус!

Момичето: Ти си луд!

Момчето: Това как си го обясняваш, от химическа гледна точка?

Момичето: Дължи се на повишените нива на кортизола и намалените на серотонина.

Момчето: Точно така е, луд съм от любов, в корема ми летят пеперуди.

Момичето: Това е от нордадреналина. *(показва с ръце размерите му)* А допаминът, боже господи, пресвета богородице! Ти ле-е-е-етиш, а подплънките стиска-а-а-т.

Момчето: Моля?

Момичето: Сутиените, пробвала съм ги, неудобни са. Стискат.

Момчето (*сmee се*): Пощади ме, млъкни!

Момичето: Я се разкарай, глупак. И се подготви, след любовта, следва депресията. Тогава, недай се Боже, може и да пропишеш (*изправя се на люлката, започва да пее*) Допамин, окситоцин, тестостерон, серото-о-н-и-ин и адренали-и-ин! Защо никой не римува допамин с окситоци-ц-ц-и-и-ин! Това не мога да разбере-а-а-а!

Момчето: Ти си луда!

Момичето: А ти глупак. Нелечимо е. (*стира да се люлее, гледа в далечината*) Музата ти идва! По-бързо, бягай, любовта трае само три години! Доказано е, научно! Допаминът се произвежда максимум три години! Скоро ще прогледнеш и ще разбереш колко е тъпа. Тя преписва от мен по химия. И мирише ужасно, на евтина тоалетна вода. От най-евтините!

Момчето: Слизай!

Момичето: Защо да не сляза? (*слиза от люлката*) Ще ме пребиеш ли?

Свива юмруци като боксьор. Той се смее. Тя го целува.

Пауза. Възрастната двойка.

Жената: Тя дойде и те цапардоса, помниш ли? Такъв шамар, още го чувам. (*имитира звука*)

Мъжът: Ти си луда, абсолютно луда! Никога не съм бил с нея.

Жената: След това тя хукна, ти след нея.

Мъжът: Ти след мен?

Пауза. Тримата бягат един след друг.

Момчето: Тя е луда! Искам теб!

Момичето: Не, не я искаш, това е временно оглупяване! Искаш мен! Мен! Тя дори не може да преписва като хората в часовете по химия! Искаш мен! Избери мен!

Пауза. Възрастната двойка.

Жената (*сmee се*): Не беше така. Останах сама, ревах и пеех „*Не съжалявам за нищо*” (*започва да пее песента на Едит Пиуф*) Сърцето ми беше разбито.

Мъжът: От любов по мен?

Жената: Глупости, ти беше нормален, падаше си по Сара.

Мъжът: Странно, нямам спомен да съм бил с нея.

Жената: А спомняш ли си, че те целунах?

Мъжът: Аз те целунах първи, за да ти запуша устата. Не млъкваше.

Жената: Не, аз те целунах първа, за да видя какво пропускам. Не беше нищо особено – лиги, очаквах нещо съвсем различно. Беше целувал Моника, после Елен, онази с патешките устни, как беше Тереза, да, Тереза.

Мъжът: Моля?

Жената: После Джеси, Тифани, Анжела, да не забравяме – Виктория. Невероятна! Всички си падаха по нея. Аз също.

Мъжът: Да, Моника беше невероятна.

Жената: Говоря за Виктория, не за Моника. Лека й пръст.

Мъжът: Мъртва, не знаех, че Моника е мъртва. От какво умря?

Жената: От смърт, помня само, че беше на 27! А не беше музикална, никак музикална.

Мъжът: Като теб.

Жената: Не пееше толкова зле. *(пауза)* Дано не е присъствала на погребението си. Беше ужасно, на отчето коремът му непрекъсната къркореше.

Мъжът: Киселини.

Жената: А хорът... невероятни гласове. Не издържах и изръкоплясках. Помолиха ме да напусна. Жалко, отвън не се чуваше толкова добре. Има ли още смокини? *(той ѝ дава от кошницата)*

Мъжът: Не знаех, че си имала интерес към химията.

Жената: Нямах.

Мъжът *(смее се)*: Нали си имала 6 по химия.

Жената: Глупости, имах само тройки и затова се записах в кръжока. Издържах седмица. *(говори с пълна уста)* Сестра ми четеше списания в тоалетната и подчертаваше с химикал най-важното. Така попаднах на допамина.

Мъжът *(смее се)*: В кого си била влюбена?

Жената: Спомняш ли си Том?

Мъжът: Том? Оня грозник! Плашеха децата с него.

Жената: Имаше саксофон. Изпи ли виното?

Мъжът: Ти го изпи.

Жената: Колко ли бутилки сме изпили? *(разглежда отблизо бутилката)* Има още. *(разлива го по равно на двамата)* На колко ставаш?

Мъжът: Не знам, след 70, спрях да ги броя.

Жената: Аз спрях на 30. Тогава животът ми свърши.

Пауза. Дървото е на средна възраст. Жената е бременна. Опитва се да се измъкне от мъжа.

Мъжът: Ти си луда, абсолютно луда. Изложи ме пред целия град.

Жената: Аз ли те накарах да лазиш на колене в ресторанта?

Мъжът: Предложих ти брак. Всички ръкопляскаха! Всички, без един! Ти каза, че ще повърнеш. *(започва да удря дървото)*

Жената: Повръщаше ми се. Знаеш, че мразя хайвер.

Мъжът: Глупости, обожаваш хайвер.

Жената: Бях нервна.

Мъжът: Нервна?!

Жената: Винаги поръчваш бавно, това ме изнервя. И приятелите ти бяха там.

Мъжът: Приятелите ми били там?

Жената: Отвратителни са.

Мъжът: Моите приятели са отвратителни?! Кой е отвратителен? *(започват да говорят един през друг)*

Жената: Дебеланата не спира да рецитира *(имитира я)* рецептички с кимионче, розмаринче, закъде без захарче и въглехидратчета! Ще пукне от преяждане или диабет. Дано да е по-скоро!

Мъжът: Е, Браво! Друго си е... Казвам се „Ж точка“! Кой нормален човек се представя с „Ж точка“? И оня другият, кривокракият, наеба ли козата?

Жената: Какво ще кажеш да поговорим за пулпити? По-добре да ебеш кози пред това да преразказваш гингивита на жена си! Знаеш ли, че ме накара да си отворя устата, за да ме прегледа, докато онази дебелана намилаше за свинско бон филенце?

Мъжът: Знам, ти си го ухапала.

Жената: Защо ли? Искаше да ми бърка в устатата на бара, ненормалник!

Мъжът: Ами какво да прави, докато твоят приятел, мухльото, се чуди дали да наебе коза, за да се превъплъти в образа?! Аз, ако бях коза, нямаше да му бутна! *(имитира я с отворена уста)* Затвори си устата! Не съм зъболекар! Млъкни!

Жената: Добре ли чух? Каза ми да млъкна ли?

Мъжът: Говориш повече, отколкото мога да понеса. *(блее, имитира гласа ѝ)* Гениален актьор, отслабна 20 килограма, защото имало кастинг за булимик, а те...взеха ли го? *(издава звук като блеене)* Не-е-е! Не-е-е! Колко още трябваше да отслабне, за да разбере, че не става! И оня другият паун, на 35 си гризка ноктите. *(имитира го)* Пленителен звук. Нещастници!

Жената: Друго си е оня откаченият гъз, който хвърля лиги. Пръска, все едно си край Ниагарския водопад! Когато не се лигави, пърди.

Мъжът*(мъжът се смее)*: Е, и? Освобождава напрежението! Вчера ме придружи до вкъщи, ауспухът му не спря да работи, имаше и ритъм. *(имитира го)*

Жената: На какво се смееш? Отвратителна отрепка!

Мъжът: Да, моите приятели са отвратителни, защото...

Жената: ... са дъното!

Мъжът: Те са отвратителни, защото, защото...

Жената: Пелтечиш ли?

Мъжът:... защото те харесват. А ти, мила моя, мила моя, любима, ти си превземка. Ето, казах го. Защо ме гледаш така? Искаш да го повтори ли? Пре-взем-ка! (*имитира я*) „Завърших филология и философия. Имах две алтернативи – или да се самоубия, или да се занимавам с театър!” (*смее се*) Спомняш ли си, когато те питах, как е минала постановката на брега, ти ми каза, че... октоподът не бил добре приготвен! Да, това е Театър? Не добре приготвен октопод! Защо не се самоубиеш!

Жената (*крещи*): Малоумник, не разбра ли, че не можех да говоря и... не исках. Онази комедиантка не играеше, а крещеше. Надявах се, че ще се измори по време на второ действие. Молих се! Дори си запуших ушите. Не стана по-добре!

Мъжът: Явно е влязла в образ! Може би в твоя? Поздравявам я!

Жената: Точно така! (*започва да крещи по-силно*) Изгубих два месеца от живота си, за да превеждам пиесата. Беше толкова добър текст! Никога не съм предполагала, че някой може да го осере. Ебаха ми майката. Ревах и страдах край най-жилавия октопод в историята и, и... приключих с театъра! Бременна. (*рови из чантата си*) Какъв е този буркан?

Мъжът: Майонеза. Любимата ти. Френска. Нямахше къде да я сложа.

Жената вади цигаре пали, той се смее.

Мъжът: Цигаре, откога?

Жената: Защо не млъкнеш? Жълти са ми пръстите, не забелязваш ли? (*завира му ги пред лицето, пали си цигарата*) Аз нямам вина, че остана тук да продаваш сладолед! Това си е твой избор!

Мъжът: Обичам сладолед, имаш нещо против, че обичам сладолед ли?

Жената: Защо се караме? Извинявай, защо се караме? Нямам желание да се погребва тук. Това място дори не е отбелязано на картата. Няма го.

Мъжът: Не забелязваш, че сме в рая? Огледай се, ние сме в рая, който има само един недостатък! За временно ползване е! Но не, ти дори не подозираш, че сме в рая, защото не е отбелязан на картата. Може би вече си мъртва?

Жената: Благодаря!

Мъжът: Не, аз благодаря. Много, много ти благодаря! Добре, че ми отказа. Явно съм малоумен. Ти си бременна от друг и то, не от кой да е, а от най-голямата флорца, аз ти предлагам брак?! Тъпанар!

Жената (*доближава го, хваща лицето му*): Знаеш ли какво, щастлива съм, че детето не е твое. (*смее се*) Не те обичам! Току-що осъзнах, че не те обичам! Какво облекчение! Не те обичам!

Възрастната двойка.

Жената: Тогава ме преби.

Мъжът: Не съм.

Жената: В мислите си...

Мъжът: ...те убих и те закопах тук под дървото.

Жената: Не знам какво ми стана, понякога откачам и говоря напук на себе си, знаеш.

Мъжът: Обичах те. Обичах те повече от себе си. Обичах всичките ти настроения, бръчиците около очите, как си криеш смеха в шепи заради кривите си зъби.

Жената: Чудесно, да не съм умряла? Това да не е надгробна реч? Винаги си подготвен. Убедена съм, че когато умреш, ще се настаниш два часа по-рано в гроба. Обичал кривите ми зъби? Ужасно!

Мъжът: Да и луничките.

Жената: Добре, че няма да присъствам, докато четеш тези тъпотии. Луничките ми са отвратителни. *(отпива вино)* Мразя котки.

Мъжът: Котки?! *(смее се)* Това е едно от нещата, които ненавиждам, когато говоря с теб.

Жената: Че мразя котки? Кога сме си говорили за котки?

Мъжът: Когато разговорът не ти харесва, го променяш в неочаквана посока.

Жената: За какво говорихме?

Мъжът: Как за какво? За котки.

Жената: Мразя ги. Погледни маковете.

Мъжът: Няма никакви макове!

Двамата на около четиридесет.

Мъжът: Какво искаш за рождения ден?

Жената: Нещо голямо и скъпо! Замък, спа център, може и кон! Само да не е котка! *(пауза)* Баба ми имаше котка. Обичаше единствено нея. Един ден котката умря. Бях доволна. Това чудовище ловеше птици за забавление. Представи си, летиш 1000 километра *(имитира полет)* преминаваш през бури, океани, пустини и се приземяваш в мяукаща й устичка. За нейно забавление?! Няколко дни след като котката умря и баба ми умря. Мисля, че от мъка по котката. *(отпива)* Знаеш ли, че котките прекарват над половината от живота си в сън? И баба ми беше такава. Проспа си живота. По цял ден дремеше на стола до прозореца. *(пауза)* Сигурно ще стана като нея и ще умра с котка в скута. Човек винаги се превръща в онова, от което се страхува. Наздраве! *(пали цигара)*

Мъжът: Реших, ще ти купя котка!

Жената: Как се сети? Любимите ми! Мразя ги. Спомняш ли колко мяукащи гърла се наредиха около теб, когато забогатя? *(мяука)* Цяло стадо от котки! Беше ужасно! Котките са хора! Обичат някого, само докато са гладни, после го забравят. Наздраве! *(дърпа от цигарата, нова чаша)* Мислиш ли, че съм котка?

Мъжът: Убеден съм, че не си.

Жената: Познаваш ме, познавам се. Не съм добра. Не ставам за обичане, искам да съм теб.

Мъжът: Това е много разумен избор.

Жената: Не ме прекъсвай, имам рожден ден, забрави ли? Докъде стигнах?

Мъжът: Говореше колко съм съвършен! (*смее се*)

Жената: Да, ти можеш да нахраниш всички гладни котки и гадните псета – хората. После те ще те забравят, а ти ще се смееш. Голям идиот си! (*пауза*) Забрави за рождения ми ден. Няма да празнувам. Знаеш ли, че когато станах на 35, най-накрая посвикнах със себе си. Наздраве! (*гледа го втренчено*) Още не мога да разбера теб. Що за човек си? Бях бременна от друг, а ти глупако ме искаше. Мислех, че отнемам бъдещето ти. Кой има право да отнеме чуждо бъдеще? Освен политиците? Обичах те! Да се омъжа за теб беше все едно да те изпратя на фронта. (*той се смее*) Обичах те. Страхувах се да обичам.

Мъжът: За да не се прекараш. Знаеш ли колко време изгубихме, покрай твоите глупости?

Жената: Моите глупости? Ти си виновен. Ние бяхме най-добрите приятели. По-добри дори от...

Мъжът: От кои? Кои?

Жената: От... Том и Джери.

Мъжът: Ти си пияна! Том и Джери – приятели? Те са врагове!

Жената: Именно. Ти се влюби в мен и ме превърна в свой враг, съсипа всичко.

Мъжът: Враг?

Жената: Мразя да обичам. Алергична съм към любовта, знаеш. Ти ме влюби в себе си, а когато съм влюбена преставам да съществувам.

Мъжът (*смее се*): Лиших те от бъдеще?

Жената: Точна така! За щастие – за кратко! Понякога си мисля какво щеше да е, ако не бяхме заедно. Ти със сигурност щеше да си по-щастлив, а аз вечно пияна. Самотна пияница умряла на 40 от злоупотреба с транквиланти. Е, разбира се и с Нобелова наградата за литература. Ти ми я отне.

Мъжът: Нещастник!

Жената: Именно!

Пауза. Те като малки. Рисуват с пръчки по земята. Момичето гледа двете изображения.

Момичето: Питат ли те какъв ще станеш като пораснеш?

Момчето: Да.

Момичето: И ти какво им казваш?

Момчето: ... че не знам...

Момичето: Защо?

Момчето: Защото не знам. Ти каква ще станеш?

Момичето: Ще стана известна. Снимките ми ще висят в училищата. Всички училища.

Момчето: Защо?

Момичето: Награда за млад физик или, или ще умра героично по време на война. *(издава звуци, пада, гърчи се, застива като мъртва)*

Момчето: Изглежда смешно!

Момичето: Но е трагично.

Момчето: Ако не стане война?

Момичето *(изправя се)*: Тогава физиката... В момента учим таблицата за умножение. Може и да имам гениални заложби, ще стане ясно след няколко години.

Момчето: Трябва да тръгвам.

Момичето: Когато те питат какъв ще станеш, им казвай „художник“.

Момчето: Защо?

Момичето: Защото ще станеш художник, сигурно е. *(гледа изображението му, изтрива с крак нейното)*

Пауза. Възрастната двойка. Тя гризе шоколад. Той носи нова бутилка вино.

Мъжът: Красива си.

Жената: Прав си. *(гледа шоколада)* Как така не надебелях, винаги съм си мислила, че с моя апетит, ще се превърна в четирикрилен гардероб. Господ явно е милостив!

Мъжът: Злобна си затова не дебелееш. А, по едно време беше надебеляла.

Жената: Не е вярно!

Мъжът: Не е вярно! Накара ме да се запишем на пилатес. Изкара точно 18 минути. Преди да напуснеш, не пропусна да ги наречеш банда малоумни сектанти.

Жената: Как ме търпиш?

Мъжът: Изобщо не те харесвам.

Жената *(подава му парченце шоколад)*: Погледни, ходилата ми са плавници. *(движи ги във въздуха)*

Мъжът: Само по това си приличаме - номер 42. Спомняш ли си, че ми крадеше обувките.

Жената: Никога не съм ти носила обувките, измисляш си.

Пауза. Двамата млади. Тя се люлее.

Мъжът: Защо си ми обула обувките?

Жената: Удобни са.

Мъжът: На кого остави децата?

Жената: На пулпита. Учи ги правилно да си мият зъбите.

Мъжът: Липсвахте ми, какво прави без мен?

Жената: Тръгнах да разхождам слона, но беше толкова студено, че се отказах.

Мъжът: Какъв слон?

Жената: Ами голям слон с уши и хобот. Не знаеш за слона на Лиза? Прилича на теб. За щастие е въображаем.

Мъжът: Слизай, трябва да ги приберем, може да са го уморили.

Жената: Дано! Искаш ли да ги оставим в зоопарка и да не ни ги връщат?

Мъжът: Обичаш ги, хайде да се прибираме.

Жената: Знаеш ли, че вчера си написах името под един документ и се изненадах от почерка си. Бях забравила колко е нечетлив.

Мъжът: Дай да се прибираме, искаш ли аз да сготвя?

Жената: От колко време не съм писала?

Мъжът: Не знам.

Жената: Аз знам. Проверих в компютъра. Последно съм писала преди раждането на Бо.

Това е преди 6 години.

Мъжът: Пиши.

Жената: Когато бях малка си мислих, че раждаш и животът ти приключва. Оказах се права. *(залюлява се по-силно)*

Мъжът: Слизай!

Жената: Гледай, мога без ръце! Без ръце! *(нее)*

Мъжът: Кога ще пораснеш?

Жената: Надявам се преди това да умра. *(вдига се права на люлката)* Не ставам за майка. Бо е прекалено умен. Знаеше ли, че умее да чете и пише? Каза ми го учителката, не бях забелязала.

Мъжът: Може да чете? Не знаех. Явно и аз не ставам за баща.

Жената: Вчера, 6-годишният дрисльо ми обясни, че много усложнявам нещата. *(имитира го)* „Животът е губене на време, няма смисъл. Щастлива ли си Матилда?“

Мъжът: Това го каза Бо?

Жената: Да, Бо, учителката твърди, че си отглеждаме гений.

Мъжът: Не може да е толкова умен. Няма на кого да прилича.

Жената: Именно. Ти как си губиш времето?

Мъжът: По-възможно най-неразумния начин! Обичам те! *(хваща въжетата на люлката, презръща я, тя се измъква и се залюлява отново)*

Жената: Дали Бо ще стане проклетник?

Мъжът: Защо?

Жената: Ако знаеш повече от другите какво ти остава, освен да ги намразиш?

Мъжът: Можеш да ги обикнеш.

Жената *(залюлява се)*: Страхувам се, че няма да се справя с умно дете.

Мъжът: Предпочиташ децата ни да са тъпи?

Жената: Умните са нещастни до живот, това е присъда. *(той се смее)* И е нелечимо.

Мъжът: Смешна си! Да си глупав е нелечимо. Бо е изкарал късмет.

Жената: Не знам кое е за предпочитане. Може би е най-разумно да се балансира между глупостта и скуката.

Мъжът: Най-добре е да слезеш от люлката. Какво ти става днес?

Жената: Откакто разбрах, че е по-умен, станах подозрителна и нервна.

Мъжът: Винаги си нервна.

Жената: Сега е още по-лошо. Имам чувството, че Бо ме дебне. Вече изпитвам ужас, когато се втрещва в мен. Все едно ме изследва.

Мъжът: Стига глупости!

Жената: Следи ме и ме наставлява.

Мъжът: Винаги е бил такъв, обича да поучава. Прилича на теб.

Жената: Аз съм досадна, а той е умен. *(свива ръцете си като мегафон)*

Отглеждаме великан в къщата! Няма да се справя и ще бъде наказана! Гарантирам!

Мъжът: Не се притеснявай, гениалността му ще е временна. През пубертета Бо ще оглупее от любов по някаква си там Матилда и ще бъде щастлив до края на дните си.

Жената: Съмнявам се!

Мъжът: Хайде, стига глупости. Какво ти става? Не е болен, на б е!

Жената: Кой ще го опази?

Мъжът: От какво?

Жената: От нас, от другите, от него! Кой ще го опази от него?

Мъжът: Защо?

Жената: Не разбра ли, че е прекалено умен. Задава въпроси, на които не знам отговорите. Вчера си купих енциклопедия.

Мъжът: Обичам те. *(смее се)* Много усложняваш нещата, слушай, Бо. Знаеш ли, че още двадесет града изкупуват сладоледа ни.

Жената: Това е твоят сладолед, не – моят.

Мъжът: Скоро ще бъдем богати.

Жената: Вече сме. Усещам, че започвам да се лигавя в магазините.

Мъжът: Още по-богати. Ще можеш да си позволиш лукса винаги да казваш, каквото мислиш. Няма да те уволнят! И да те уволнят, няма да ти пука! Слизай, да го отпразнуваме.

Жената: Значи ще мога да бъда себе си, ще мога да бъда гадина?

Мъжът: Да, ще можем да си го позволим.

Жената: Клиентите ти не знаят ли, че от сладоледа се дебелее?

Мъжът: Няма да им го кажеш, нали? Идвай.

Жената: Тръгвай, ще дойда след малко.

Той напуска сцената, тя се залюлява още по-силно.

Пауза. Старците. Жената пее. Мъжът слиза по стълбата.

Жената: Къде отиваш, този път не беше толкова лошо?

Мъжът: Да се изпикая.

Жената: Май и аз трябва да слизам. Заболяха ме чекмеджетата.

мъжът: Какви чекмеджета?

Жената: Забрави ли, че ме оперираха? Докторът ме посъветва да гледам на тялото си, като на гардероб с чекмеджета. Сигурна съм, че бащата на Христос не е бил дърводелец, а хирург.

Мъжът: Май имаш още едно чекмедже за оправяне (*сочи главата ѝ*) Защо си си изхвърлила телефона? Преди малко го видях в кофата.

Жената: Знаеш, че слушам, когато говорят. И помня! Всичките ти приятели щяха да ми се изредят.

Мъжът: Приятелите ми? По-голямата част от тях умряха. Бяха добри хора.

Жената: Да, гадове. Не желая да им слушам глупостите. А и мразя да говоря, защо ми е телефон? (*държи се за корема*) Ако чекмеджетата ми отново проскърцат ще се самоубия.

Мъжът: Чудесно! Хубава новина! Написала ли си некролога?

Жената: Не!

Мъжът: Аз ще го направя, не забравяй, че имам да ти връщам! 50 години брак с теб! Това беше героизъм. (*променя си гласа, патос*) „Умря моята почтена, сладка и добра съпруга! Отдолу – Най-накрая!” P.S „тя няма "къдри-злато"; "преспи снежни не бих нарекъл нейните гърди.”

Жената: „Най-накрая” трябва да е финалът.

Мъжът: Моля?

Жената: Няма нужда от P.S.

Мъжът: Напротив! С едър шрифт, ариал, любимият ти. "Преспи снежни не бих нарекъл нейните гърди.”...

Жената: Искам кремация. Без некролог. И не желая да ми се влачат разни лигльовци.

Мъжът: Няма да поканя никого.

Жената: Позволявам да дойде само кучето на Пулпита. Лае по всички, най-вече него. Със сигурност ще разкара бандата ревящи Нещастници.

Мъжът: Никой няма да реве за теб, гарантирам. Може ли и аз да не идвам на погребението ти?

Жената: Няма да се разстроя.

Мъжът: Опело?

Жената: В никакъв случай.

Мъжът: Но, ако има откъд?

Жената: Тогава ще му мисля. Изсипи ме на някое ветровито място. Сигурно ще полепна по дрехите ти и ще се посмеем заедно за последно.

Мъжът: Дали има друг живот?

Жената: Ние сме микроби!

Мъжът: Е и?

Жената: Едва ли микроби ще получат втори шанс, но ако има...*(маха с криле)*

Мъжът: Ще си гарга.

Жената: Със сигурност. *(започва да грачи)*

Мъжът: Надгробна плоча?

Жената: На себе си прави, аз отказвам.

Мъжът: Знаеш ли какво искам за моето погребение?

Жената: Да, всичките ти отвратителните приятели, живите, надгробни слова, танци-манци, цветя и папийонка.

Мъжът: Откъде знаеш?

Жената: Скучен си. Не, търсих си акта за раждане и ти намерих завещанието с прикрепен подробен план за погребението. Хубаво си го измислил, празнично! Старци на погребение се забавляват! Ще бъде ужасно! *(чува се мяукане на котки)* Защо не мога да понасям котки?

Мъжът: Мразиш конкуренцията.

Жената: Жалко.

Мъжът: Кое?

Жената: Раят е за временно ползване. Колко ли дни ни остават? Сто, тридесет, един, няколко часа?

Двамата на средна възраст.

Жената: Глупости. Ние имаме три деца, достатъчно сме обречени.

Мъжът: Обречени?

Жената: Искях да кажа обвързани.

Мъжът: От какво се страхуваш? Обичам те. *(хваща ѝ с две ръце лицето)*

Жената: Не съм добра. Искам да бъда човека, който ти виждаш, но... страхувам се.

Мъжът: От какво?

Жената: От глобалното затопляне...

Мъжът: Престани да говориш глупости.

Жената: Страхувам се от всичко. Остаряването, сметките за тока, бръчките по врата, данъците, образованието на децата... Борбата с живота.

Мъжът: Тогава ще се борим. *(смее се)*

Жената: На какво се смееш? Постоянно се смееш!

Мъжът: Говориш глупости, борба с живота? Животът е радост, не бreme. Ние сме късметлии, че сме тук, не разбираш ли? *(имитира я)* „Борба с живота“?! Смешно е. Има борба за живот, но с него, срещу него? *(смее се)*

Жената: Не е смешно!

Мъжът: Добре, не е. Защо не се самоубиеш, за да приключиш борбата? Ето разполагаме с дърво, обеси се.

Жената: Може и да се самоубия.

Мъжът: Чудесно! Нали вчера съжеляваше, че не разполагаш с интересен сюжет! Върже и дърво. Само преди да се самоубиеш ми обясни какво толкова лошо ти се е случило да говориш за борба! С живота? Жалко, че след самоубийството няма да има кой да опише комичната ти драма.

Жената: Защо?

Мъжът: Забрави ли, ще си мъртва. *(смеят се, прегръщат се)*

Жената: Как ме търпиш? Аз съм непоносима.

Мъжът: Обсебен съм. Обичам теб и борбите ти. *(смее се)* Това е любов, от която не мога и не искам да избягам и се скрия.

Двамата в гимназията. Той се люлее на люлката.

Момичето: Това е най-отвратителното нещо.

Момчето: Да му простреш гащите на балкона?

Момичето: Да. Тогаваше любовта свършва *(пауза)* край, финито, ариведерчи.

Момчето: Толкова ли е трудно да се прострат гащи?

Момичето: Не ме разочаровай, мисли малко! Преди това ти е опрала, преди това, той гарантирано...

Момчето: Млъкни.

Момичето: Най-накрая загрея. *(нее)* Ун аморе гранде-е-е-е! Край! Любовта се превръща в ангажимент! Посран ангажимент. Затова имам въображаем приятел.

Момчето: Какъв?

Момичето: Въображаем. Той е съвършен, дори да се скараме бързо ни минава.

Момчето: Ти си луда!

Момичето: Да, утре отивам на психиатър, за да се узаконя. *(дай да се полюлея и аз, той ѝ отстъпва)* А теб, теб те чакат деца и сметки за тока. Децата са доживотна присъда без право на обжалване. *(започва да имитира детски рев)* Няма да раждам.

Момчето: Някои семейства са щастливи.

Момичето: Кои? Всички жени реват у тях, докато мъжете разхождат шкембетата си, пият бира, оригват се и си мечтаят за Едит. *(оригва се)* Нейните крака са магистрали. По тях стават стотици катастрофи. Един ден ще се ожени за най-богатия дрисльо – ще роди деца, ще прахосмукачи и ще реве за миналото, докато търка гащи. Трагедия! Скучна трагедия. Никога няма да се омъжа. Всички семейства са нещастни. Животът им е отвратителен – скука и блянове за нещо друго, което никога няма да им се случи. Това е трагично! Все едно са на война, обречени са.

Момчето: Говориш така, защото вашите са разведени.

Момичето: Знаеш ли защо са се развели?

Момчето: Баща ти се е оженил за друга.

Момичето: Глупости! Правил е лекета по покривките.

Момчето: Какво?

Момичето: Майка ми има разкошни бели покривки, жакард с лек релеф, а баща ми непрекъснато ги е лекъосвал. Един ден тя станала от масата и си тръгнала.

Момчето: Заради лекетата?

Момичето: Знаеш ли как се търкат? (*имитира търкане на лекета*) Ден и нощ. Другите жени правили кариера, тя – търкала покривки. Избягала е от него. Сега е шпионин.

Момчето: Кой?

Момичето: Майка ми.

Момчето: Работи в библиотеката.

Момичето: Именно, всички в библиотеката са шпиони. Проверява секретни документи. И аз ходя там да ѝ помагам.

Момчето: Когато те питат каква ще станеш, кажи брокер, много лъжеш.

Двамата като малки.

Момичето: За кое? Това искам! Ако мога да не порасна, няма да порасна.

Момчето: Защо?

Момичето: Да си голям е отвратително. Ходиш на работа и се връщаш, след това умираш.

Момчето: Искам да бъда голям.

Момичето: Защо ти е?

Момчето: Защото можеш да правиш, каквото ти скимне.

Момичето: Какво ще правиш?

Момчето: Откъде да знам, още съм малък. Ти?

Момичето: Космонавт, гарантирано, ще бъда много известна.

Запява, той я следва.

Двамата на клона, на средна възраст.

Мъжът: Беше добър журналист.

Жената: Глупости, не бях нищо особено. Нищо особено с микрофон.

Мъжът: Беше красива.

Жената: Никога не съм била красива. Затова остарях толкова незабелязано. Забелязал ли си, че красивите остаряват грозно.

Мъжът: Защо се върна? Носталгия?

Жената: Носталгия? Луд ли си? Забравил си? Престана да ми бъде интересно, напуснах. Мислех да остана тук само през лятото.

Мъжът: Явно ти е харесало.

Жената: Не, мързелива съм и подкарах по инерция. Хареса ми да не правя нищо и да гледам през прозореца. Това продължи година. Не правих нищо, не излизах никъде, стоях на балкона, слушах. Забелязал ли си, че хората

говорим непрекъснато. Никой не млъква. И никой не слуша! *(пауза)* Когато няма какво да се каже, не е ли по-добре да се мълчи? Защо говорим?

Мъжът: Явно се опитваме да впечатлим някого.

Жената: Ей, това го ненавиждам. Цял живот се опитваме да впечатлим някого.

Мъжът: Ти кого?

Жената: Аз исках да впечатля себе си. Него лято разбрах, че не искам да си губя повече времето с хора, с които сме си противни. Никой не обича никого в тази работа! Никой никого не обича! Всички обичат себе си *(пауза)* това е изключително лош вкус. *(яде череши)* Пък и моята работа не беше нищо особено – игра със страховете на хората. Кървави амбиции, атентати, катастрофи, скандали и рейтинг! Не гледай новини.

Мъжът: Забранила си ми.

Жената: Бях ли щастлива? Не. След работа се прибираш вкъщи, изтощен от изкривени усмивки. На другия ден ставаш и проверяваш рейтинга. Безумие. Знаеш ли, че скандалите и фалшивите новини продаваха повече, в пъти повече. Ние мишките захранвахме други мишки, които висят пред телевизора, после в мрежата, с абсурди. Защо? За да купуват... дрехи, коли, гримове, храна, тонове развалена храна, петрол, лекарства, хероин. Най-модните колекции, онлайн, фешън, промоционално, изгодно. *(лапа череша)* Тогава разбрах какъв е смисълът на живота.

Мъжът: Какъв?

Жената: Не знаеше ли? Живеем, за да купуваме и да направим някакви гъзове, които вече притежават милиарди, още по-богати? Това е Смисълът! За какво ни е? За какво им е този смисъл? *(плюе костилката)* Видя ли изпратих я в Космоса?

Мъжът: Заради това ли се отказа?

Жената: Да, заради Космоса! Станах космонавт! *(смее се)* В телевизиите е прекрасно -има пари и... егото! То е добре захранено! Не страда от липса на внимание. Ласкаят го, радват му се. Създават ти илюзия, че имаш стойност. Не само това, ти самият започваш да си вярваш, че животът ти има по-голямо значение от този на останалите микроби. Човече, само два месеца след като си напуснал, вече са те забравили. *(разсмива се)* За щастие една вечер си поговорих с егото, разбрахме се. Не исках повече да се събуждам, да ходя на работа и да си мечтая да се върна вкъщи. Докато работих се убедих в нещо, което винаги съм знаела. Тъпаците сме много повече от умните. И това не може да бъде променено. Не само в работата ми, навсякъде. Най-гадното на тъпаците е, че работим за нечие чуждо щастие.

Мъжът: Това вече го каза.

Жената: Знам. Защо ме прекъсваш?

Мъжът: Нали беше против говоренето?

Жената: Бях, сега съм против мълчанието? Защо мълчим? Защо си плащаме тока, храната, земята, земята?! На кого, по дяволите? Ставаш сутрин, отиваш на работа в завода, работиш между 8 и 5, връщаш се, ядеш, клюкариш, гледаш телевизия, жениш се, раждаш, същите тъпащи като теб - свършени, плащаш си пенсионните осигуровки, разболяваш се и умираш. И никога, никога не получаваш онова, за което си мечтал. Тогава защо да ставам от леглото? Защо да се преобличам? Защо да излизам? Нямах желание за нищо! Исках само да спя и да сънувам! Отидох на лекар за сънотворни, предписа ми антидепресанти. Какво правих после? Работих на парче, каквото падне. Раздавах диплянки, пишех късметчета, разхождах кучета... През това време ти започна да продаваш сладолед. Завиждах ти. Ти правеше онова, което обичаше. Единствен, сред всички хора, исках да бъда теб. Ти работеше за себе си и беше... красив. И смешен.

Мъжът: Смешен?

Жената: Постоянно се смееше.

Мъжът: Знам, ти обаче не ме харесваше.

Жената: Аз си падам по грозници. Това в следващия живот трябва да се пренапише.

Мъжът: Кое, за грозниците?

Жената: Тази част от живота ми. Сигурно ще я пренапиша с грешките. Гарантирано.

Двамата като деца. Стоят под дървото и мълчат, загледани в пейзажа.

Момиченцето: Ще се оженя за теб.

Момченцето: Абсурд, имаш въшки.

Момиченцето: Нямам.

Момченцето: Нали преди малко каза, че имаш.

Момиченцето: Имаме ферма за въшки, продаваме ги на учениците, за да не ходят на училище.

Момченцето: Лъжеш.

Момиченцето: Какво да правя? Виж колко е скучно. Дай да си измислим истории!

Възрастната двойка

Жената: Защо идваш? Нали те помолих да ме оставиш на спокойствие пет минути.

Мъжът: Имам рожден ден.

Жената: Вина за това нямам. Не го ли отпразнувахме, досадо!

Мъжът: Защо не слизаш?

Жената: Харесва ми.

Двамата мълчат.

Жената: Защо животът става толкова скучен?

Мъжът: Нашият не е.

Жената: Напротив. Ние сме като всички останали. Колко щастливи дни сме имали?

Мъжът: Какви са сега тези глупости?

Жената: Преди малко взех да се чудя колко дни помня? Стигнах до 8, при теб?

Мъжът: Ти си любителка на драмите. При мен задължително са повече.

Жената: Изброй.

Мъжът: Да видим. Спомняш ли си как Лиза беше превърнала братята си в скулптури от брашно и мед и ги беше поставила да красят общината.

Жената: Да, имаше талант за художник. Днес само ражда.

Мъжът: А, Джо, беше се притеснил за безсънието ти.

Жената: Да, спях по два часа, а после крещях по цял ден.

Мъжът: Беше купил щурци и ги беше пуснал в спалнята ни, за да се укротиш и заспиш. И Бо, спомняш ли се, как коригираше учителите.

Жената: Да, постоянно се провиквал: „Грешка, грешка”. (*смее се*) Викаха ни в училище, за да ни кажат, че ако не спре, ще го изключат.

Мъжът: Ти ги посъветва да се подготвят по-добре. Обясни им, че училището не е на неговото ниво и го отписа.

Жената: Преподавах му веднъж. Никога през живота си не съм се чувствала толкова тъпа...

Мъжът: „Грешка, това не е правилно, грешка!” Спомняш ли си как се смееше? Какво чудо беше Бо?

Жената: На 11 се дипломира. Всички го обожаваха! (*имитира как държи дипломата и се покланя*) Нашият малък голям човек.

Мъжът: Да, великан. А, басейнът?

Жената: Никога не сме имали басейн.

Мъжът: Не си ли спомняш как бяха облепили с тиксо всички врати и бяха пуснали водата навсякъде.

Жената (*смее се*): Да, това беше блестяща идея! Отървахме се от оня под.

Мъжът: За който ти мрънкаше от години.

Жената: Защо не го сменяше?

Мъжът: За да те дразня! Глупости, харесвах този под.

Жената: Кое по-точно?

Мъжът: Там ми бяха спомените от детството. Всички белези. Това си беше моят под.

Жената: Страда ли и за него?

Мъжът: Да, добър човек съм, забрави ли?

Жената: Така е. Сигурно, защото не си особено умен, ако беше, нямаше да изкараш и два месеца с мен.

Мъжът: Животът ни беше всичко друго, но не и скучен. Благодарение на теб, ти успя да побъркаш всички. (*слиза от стълбата*)

Жената: Къде отиваш, точно взе да става интересно?

Мъжът: Не усещаш ли, че захладня?

Напуска сцената. Тя пее. Той се връща, носи одеяло. Двамата се завиват.

Мъжът: Не става по-добре с годините. *(качва се на клона, двамата се завиват)*

Жената: Кое, пеенето? Това е уникална дарба.

Мъжът: Обадиха се децата, пращат ти поздрав.

Жената: Глупости, не могат да ме понасят.

Мъжът: И въпреки това ти изпращат поздрав.

Жената: Като малки можех да говоря с тях, сега – абсурд.

Мъжът: Може би, защото те пораснаха, а ти – не. Защо не им говориш нормално?

Жената: Говоря им нормално!

Мъжът: Да, Лиза ми каза, че си я посъветвала да спре да ражда, защото децата ѝ не били нищо особено. И знае, че я наричаш зайкинята.

Жената: А как да я наричам- непрекъснато ражда? Колко станаха? 5-6?

Мъжът: Седем.

Жената: Видя ли? Седем. Седем?! За какво са ѝ?

Мъжът: Джо няма николко.

Жената: За баланс. Той е самовлюбен глупак. Прилича на мен. Изобщо не стъпва тук. Дали е щастлив?

Мъжът: Така изглежда в списанието, което ни прати. Прочете ли статията?

Жената: Не съм.

Мъжът: Джо е избран за архитект на годината. Нарича домовете си „красиви паметници от бъдещето”.

Жената: Да, паметници са. Изглеждат изключително студени и неуютни.

Мъжът: Нали не си чела статията?

Жената: Знаеш, че лъжа. Споменал е и името ми: „Домът може да разказва истории”. Това никога не съм го казвала, това са твои думи.

Мъжът: Не помня.

Жената: „Домът може да разказва истории” Каква беше нашата?

Мъжът: С интересни обрати заради побъркана главна героиня.

Пауза. Двамата, на средна възраст. Жената се взира в далечината. Мъжът ѝ застава зад гърба.

Мъжът: Стига глупости! Прибирай се.

Жената: Не мога.

Мъжът: Защо?

Жената: Не мога. Кой ти каза?

Мъжът: Съседката те е видяла.

Жената: Мамка ѝ, аз ѝ подарих бинокъла.

Мъжът: Прибирай се, липсваш ни.

Жената: Глупости. Децата отдавна са ме забравили.
Мъжът: Помнят те.
Жената: Сигурно им разказваш истории.
Мъжът: Да.
Жената: Подозират ли, че си измисляш?
Мъжът: Не. Чакат те.
Жената: Не чакат мен. Аз ги заряхах. Как им го обясни?
Мъжът: Знаят, че си заета в големия град. Пишеш книги.
Жената: Книги! Имам само една книга!
Мъжът: Знам. Разбрах, че ще я филмират.
Жената: Да. Нищо особено.
Мъжът: Кои ще са актьорите?
Жената: Не знам. Хареса ли ти?
Мъжът: Да, изгорих я.
Жената: Защо си продал мечтата си?
Мъжът: Фирмата за сладолед ли? Защо реши, че това ми е мечтата? *(пауза)*
Да, това беше. Спечелих толкова пари, че изчислих, че ще ми трябват сто години, за да ги изхарча. С това се занимавам в момента.
Жената: Чух, че си се оженил.
Мъжът: Да.
Жената: За Виктория. Тя е чудесна.
Мъжът: Да, съвършена. Обичаше децата. Разведохме се миналата година.
Прибирай се. Липсваш им.
Жената: Едва ли. Не дойдох за погребението на сестра ти.
Мъжът: Знам, бях там.
Жената: А я харесвах. Не много, разбира се. Съжалявам.
Мъжът: За какво, не бяхте особено близки.
Жената: Съжалявам, че не бяхме. Трябва да тръгна. *(той я хваща за ръката)*
Мъжът: Остани.
Жената: Не съм готова.
Мъжът: Готова? За какво?
Жената вади цигара, пали.
Жената: Няма ли да ме упрекнеш?
Мъжът: Не.
Жената: Не се ли чудиш защо изчезнах?
Мъжът: Вече не. *(пауза)* Защо го направи?
Жената: Не знам. Натиснах педала и завих към магистралата.
Мъжът: Разбрах, че обикаляш целия свят. Намери ли си дом?
Жената: Не, само с теб се чувствам вкъщи.
Мъжът: Прибирай се.
Хваща я за ръка, напускат заедно сцената.

Възрастната двойка.

Мъжът: Ти естествено не остана.

Жената: Но идвах винаги, когато можех, винаги. Понякога се задържах с месеци.

Мъжът: Да, ти беше майката - празник. Винаги носеше странни подаръци. Децата те обожаваха.

Жената: Мразеше ли ме?

Мъжът: Понякога. Когато не ти харесва нещо, ти не го променяш, а бягаш.

Жената: За съжаление бях там, когато се случи инцидента с Бо. Бих избягала.

Мъжът: Помня.

Мъжът сече дървото. Жената тича към него, прегръща го.

Жената: Престани, моля те, спри! Престани!

Мъжът: Аз съм убиец. Убиец!

Мъжът се откопчва от прегръдките ѝ, качва се на дървото. Започва да реже въжетата на люлката.

Жената: Слизай. Ела тук!

Мъжът: Остави ме!

Жената: Не говори глупости! Престани! Слизай!

Мъжът: Разкарай се. Изчезни!

Жената: Моля те, слез. Ще се пребиеш, слизай! Децата имат нужда от теб!

Мъжът: А от теб не - разкарай се, ти само ги объркваш, самовлюбена нещастница.

Жената: Прав си, слизай.

Мъжът: Изчезни! Ти винаги избираш себе си. Винаги. Знаеш ли защо? Защото не можеш да обичаш нищо друго, освен себе си! Ти не можеш да обичаш! Това е!

Жената: Млъкни!

Мъжът: Какво ти има? Да бъдеш майка е най-естественото нещо в живота. Теб те отегчава! Не искам никога повече да те виждам, никога! Да не си стъпила повече тук, не желая повече да те обичам, разкарай се!

Тя си тръгва. Въжетата са отрязани.

Пауза. Възрастната жена се качва на стълбата, носи няколко въжета. Провесва ги на клона. След малко идва мъжът.

Мъжът: Какво правиш, ще се бесиш ли?

Жената: Да. Би ли ме оставил насаме в този паметен миг, моля те!

Мъжът: Какво ще правиш?

Жената: Каквото си искам.

Мъжът: Ти винаги това правиш.

Жената: Знам, бях отвратителна съпруга и майка.

Мъжът: Простил съм ти.

Жената: Престани! Не желая да ми прощаваш. Нямам нужда от твоите прошки.

Мъжът: Какво правиш?

Жената: Не виждаш ли, че слагам въжета за нова люлка?

Мъжът: Не прилича на това.

Жената: А на какво?

Мъжът: На бесило.

Жената (*смее се*): Миличък, единственото, което съм сигурна е, че никога няма да си посегна. Ненавиждам хората толкова много, че едва ли ще се самоубия, за да ги зарадвам.

Мъжът: Ненавиждаш само себе си. Слизай.

Жената: Няма да сляза.

Мъжът: Забрави ли на колко си години?

Жената: Не помня глупости, за разлика от теб. (*оплита се във въжетата*)
Защо по дяволите изгори люлката? Това беше любимото ми място.

Мъжът: Знаеш защо, слизай, моля те.

Жената: Няма да сляза. (*пауза*) Чувала съм, че майките усещат, когато ще се случи нещо лошо. Аз – не. Дори помислих, че Лиза се шегува, когато каза, че Бо е мъртъв. (*пауза*) А времето беше толкова хубаво. Ухаеше на април. Не можех да разбера как така животът продължава, все едно нищо не се е случило. За мен като че ли всичко свърши. И то настина свърши.

Мъжът: Да, остана тук за Бо. Погребана жива в това място, което дори не е отбелязано на картата.

Жената слиза от дървото.

Жената: Какви ги плециш? Всеки ден се молих да си сменим местата. Съжалявах за всички минути, които съм пропуснала с него. Съжалявах, че не съм му приготвяла закуски в неделя. Съжалявах, че не съм му звъняла по телефона често. Съжалявах, че не знаех кой му е любимият цвят, нито любимият отбор. Съжалявах, че не съм присъствала, когато си го учил да кара кьнки на езерото. Съжалявах, съжалявах, че не бях с вас, когато си счупи лакътя. Съжалявах, че не съм добра майка и съжалявах, че не го научих да се люлее внимателно на тъпата люлка.

Като деца.

Момиченцето: Баба ми каза, че не й остава много.
Момченцето: Живот ли?
Момиченцето: Не, време. Май е същото.
Момченцето: Ние дали ще умрем?
Момиченцето: Аз със сигурност ще достигна до преклонна възраст.
Момченцето: Колко е преклонната възраст?
Момиченцето: 24!

Възрастната двойка. Мъжът е поставил люлката.

Мъжът: Затова ли се върна?
Жената: За кое?
Мъжът: След като излезе от комата, Бо трябваше да прохожда отново.
Жената: Не. (*пауза*) Останах заради теб.
Мъжът: Какво?
Жената: Ти приличаше на малко стенецо дете. Не можех да те изоставя.
Никога повече.

Двамата млади. Гонят се. Тя се качва на дървото. Той я следва.

Жената: Винаги съм по-бърза.
Мъжът: Аз винаги съм на по-високо.
Слиза до нея.
Мъжът: Обичам те.
Жената: И аз.
Мъжът: Моля? Не чувам.
Жената: И аз.
Мъжът: Какво?
Жената: Престани, знаеш, че не мога да казвам добре ”ч”.
Мъжът: Нека те науча: Оби-чам, о-бич-ам, о-бич-ам. За първи път забелязвам, че в обичта има „бич”.
Жената (*смее се*) : О, бич!
Мъжът: Видя ли, получава ти се. Обича-а-а-ам!

Двамата около 50-сетгодишни. Садят цветя около дървото.

Мъжът: Ти ли ги дотътри?
Жената: Кого?
Мъжът: Мисирките.
Жената: Приятелите ми? Не е лошо, да започнеш да мислиш, когато говориш.

Мъжът: Защо? Купили са няколко картини, заболя ме. Това е, защото ме показаха по телевизията след изложбата. Имам и заглавие: „Живият ван Гог”! Гъзове.

Жената: Приятелите ми имат добър вкус.

Мъжът: Няма! Те са колекционери на чуждо мнение. Купуват ме, защото критиците заявиха, че съм най-добрият жив художник. Жив?

Жената: Какво му е лошото да си жив, имаш и две уши, ела тук. *(прегръщат се)*

Мъжът: Навършват се сто четиридесет и четири хиляди години, откакто сме заедно. Как ще го отпразнуваме?

Жената: Без мен.

Мъжът: Разбира се. В по-голяма част от времето и без друго теб те нямаше.

Жената: Да, дори, когато беше млад и красив, а сега... погледни се? Какво да празнуваме? *(счупва цвете)* По дяволите! *(пауза)* Помниш ли Ема? Беше изключително фина като излята от порцелан. Винаги, когато минавах край нея се притеснявах да не я счупя. Вчера разбрах, че е починала преди години, знаеше ли?

Мъжът: Да, чух.

Жената: От какво?

Мъжът: Защо ме разпитваш?

Жената: Това на разпит ли ти прилича?

Мъжът: Катастрофа. Караше много разсеяно. *(пауза)*

Жената: Откъде знаеш как е карала?

Мъжът: Знаех.

Жената спира да работи и го гледа.

Жената: Значи е истина. Един от приятелчетата ти веднъж беше толкова пиян, че ми обясни каква кучка съм и че има жена, която е в пъти по-ценна от мен. Съвършена жена, изящна! Да, тя наистина беше такава. *(сади цветя)* Кога си бил с нея? Защо не съм разбрала?

Мъжът: Целият свят винаги се е въртял около теб. Всичките 200 милиарда звезди. Жената: Знам.

Мъжът: Спомняш ли си, че веднъж се забавих няколко дни извън града?

Жената: Не помня.

Мъжът: Знаеш ли, че всяка година по едно и също време изчезвах за няколко дни.

Жената: Не съм забелязала.

Мъжът: Бях с нея.

Жената: Всяка година?

Мъжът: Всяка година по едно и също време. Тя беше като сън, бях влюбен в него. След това катастрофата. Започнах да рисувам. *(пауза)*

Жената: Какво правеше с мен тогава, щом си бил влюбен?

Мъжът: Бях женен за теб.

Жената: Никога не сме били женени.

Мъжът: Ти се върна. Няколко месеца по-късно я срещнах.

Жената: Ти си глупак, трябваше да ми кажеш. Просто трябваше да ми кажеш, щях да се разкарам.

Мъжът: Направих го заради мен. Не исках да развалям връзката.

Жената: С мен?

Мъжът: Не, с нея. Исках да я бленувам, както бленувах теб.

Жената: Трябва да тръгвам.

Двамата млади. Танцуват под дъжда.

Жената: Обичам те, обичам те, обичам те.

Мъжът: И аз.

Жената: Не говоря на теб, а на вятъра. Пей, ветре, пей!

Жената се връща, той е на дървото.

Жената: Знаеш ли защо изчезнах?

Мъжът: Знам, защото си егоистична кучка.

Жената: Точно така, писна ми.

Мъжът: Обичах те.

Жената: Глупости. Любовта ни беше приключила преди години. Аз ти бях навик. Обичаше ме по навик. Лош навик. Изчезнах, защото ми писна!

Мъжът: Съжалявам, че съм те отегчил. *(пауза)*

Жената: Помня ясно деня, я който си тръгнах. Не беше нищо особено, трябваше да шия костюм за представление на Лизи, слязох в града за плат. Там срещнах зъболекаря и жена му. Беше горещо. Опитах се да се измъкна, тя ме беше хванала за ръцете, все едно ще ме арестува. *(пауза)* И говориха, говориха едновременно, без дори да се чуват. Тя за кипарисите в двора, за ветеринаря, че е започнала курсове по пилатес, за акнето на дъщеря си. Странно, чудеше се дали не е осиновена. Мъжът ѝ разказа подробно, защо пратките с упойки закъсняват, какви лигльовци идвали в последно време и как светът загива, защото навсякъде само аматьори! После описа подробно шините на сина си, лавандулата напролет, за порастването, за това как няма време за себе си. Спомням си, че докато ги слушам, усещах, че започвам да разкопчавам копчетата на блузата си, задушавах се.

Мъжът *(прекъсва я, скача от дървото)*: Какви ги приказваш? Задушавала се! Знаеш ли, че те издирвах. Ти беше изчезнала безследно. Мислих, че са те отвлекли! Полицаи, разпити, разследване, а децата, не ти ли дойде наум за децата? Толкова трудно ли беше да звъннеш?

Жената: Не знаех, че сте ме търсили, звъннах...

Мъжът: Пет месеца по-късно! Пет! Не знаела, че ще я търсим? Мислих, че си мъртва! Звънна пет месеца по-късно, пет месеца, за да пееш „happy birthday” по телефона на Лизи. Тогава наистина исках да си мъртва.

Жената: Да, пея ужасно. *(пауза)*

Мъжът: Къде беше?

Жената: Обикалях. Танцувах по улиците.

Мъжът: Танцуваше? По улиците? Лъжеш! Ти си сноб, не обичаш да се излагаш.

Жената: Не обичам. Танцувах. За първи път от години бях жива. Жива!

Мъжът: Горката Матилда уморена от скучния семеен живот. Колко трагично!

Жената: Не разбираш ли, не бях щастлива? По-лошо бях невидима. Нашият живот беше същият като на „розмаринчето и пулпита”. Всеки ден едно и също. Не се случваше нищо ново, чувствах се изтощена. Животът ми беше свършил, пропилях го. Него ден доближих къщата, стоях на хълма, слушах в далечината смеховете ви. Влязох в колата и се отклоних към магистралата...

Мъжът: Знаеш ли, че в града някои от хората ме мислеха за убиец. Мен? Ти си престъпникът!

Жената: Да, извърших престъпление. Знам. Изоставих децата си! Това е в противовес със самата природа, нали? Престъпление срещу природата и човечеството. Майка изоставя децата си! Какво ще кажат хората? Какво казаха хората? Майната им! Цял живот си губим времето с другите. Живеем заради другите. Какво ще кажат другите? Учим като другите, обличаме се като другите. Мислим като другите! Не исках повече да съм като другите! Не желяех да съм като другите! Омръзна ми! На никого не му пукаше за мен. По-лошо! На мен не ми пукаше за мен! Избягах, съжалявам. *(пауза)* Знаех, че ще се справиш. Знаех, че с теб нищо лошо няма да им се случи.

Мъжът: Млъкни!

Жената: След това, Бо. Комата, годините възстановяване, прохождането. Ти започна да рисуваш! Никога в живота си не съм била толкова щастлива, а ти, ти... си обичал и страдал за Ема. Дори не съм забелязала. *(разсмива се)* Порцеланова любов.

Мъжът: Не говори.

Жената: Не виждаш ли, че ревнувам. Ако бях теб, бих зарязал откачената си жена и бих тичал към нея като вихрогон *(издава звуци, като кон)* Колко ли белега си оставил по порцелановата ѝ кожа?

Мъжът: Съсипваш всичко, млъкни!

Жената *(разсмива се)*: Винаги съм смятала, че си моя жертва. Мразих се! *(пауза)* Понякога се надявах на някаква разплата. Имало е, обичал си друга.

Нощ. Възрастният мъж се люлее през нощта на люлката.

Жената: Какво ти става? Превръщащ се в мен. Да не откачи? По пижама.

Мъжът: С дупките! Любимата ми!

Жената: Мръдни малко. *(сяда до него на люлката)*

Мъжът: Здравей, Матилда!

Жената: Не се казвам Матилда.

Мъжът: Най-накрая си разбрала. Откъде го измисли?

Жената: Кое, Матилда? Не си спомням. Само не исках да ме наричат с моето име. Като малък, на брат ми подариха хамстер, който си дойде с името. Моето име! Мислих си, че ако ме наричат така ще заприличам на хамстера. *(имитира го, той се смее)*

Жената: Защо ме караш да се обяснявам за глупости толкова години по-късно?

Мъжът: Не съм искал да се обясняваш.

Жената: Да, сама започнах. Дали не умирам?

Мъжът: Това откъде ти дойде?

Жената: Забелязала съм, че разкаянията идват със смъртта.

Мъжът: Обичаше ли ме? Понякога.

Жената: Винаги.

Мъжът: Кажу ми го.

Жената: Знаеш, че имам проблеми с „ч-то“ и с обичането. *(вади от джоба си пакет)* Имаш подарък от Бо.

Мъжът *(отваря го, вади компас с бележка към него)*: Компасът ми! Подарих му го като беше малък! *(чете бележката)* „Да те заведе към звездите. Татко ти. Отлитам на 17-ти август. Цел - Марс. Ще се върна през декември. Пази ми го. Не го давай на Матилда, ще го изгуби. Целувки, Бо.

Жената: Как така създадохме Бо? Не мислиш ли, че може да са го сменили по погрешка в родилното? Абсурдно той да е наш син.

Мъжът: Млъкни, гледай! *(гледат звездите)* Не може да е по-красиво.

Жената: Прав си, не може. *(люлеят се, пауза)* Ще се ожениш ли за мен?

Мъжът: Да не съм луд? *(смеят се)*

Жената: Обичам те.

Мъжът: Наистина имаш проблеми с „ч-то“. Звучи ужасно. Да пробваме заедно: „Обичам, обичам, обичам теб!“ *(младата двойка и децата танцуват и се гонят между дърветата)*

Край